

— Вижъ ти проклетницата, — помислила тя, сама това го не е сторила, телето ѝ е помагало. Чакай, азъ ще ги науча и нея и телето.

На другия день баба рекла на дѣдо:

— Искамъ, старо, телето да заколишъ! Твоята щерка само врѣмето си губи съ него.

— Добрѣ, ще го заколя, казалъ дѣдо.

Дочуло дѣдовото м миче, отишло въ обора, прѣгърнало теленцето, почнало да го милва и да плаче.

— Защо тѣй горчиво плачешъ, мила? — попитало телето.

— Какъ да не плача, мило теленце, като чухъ, че искатъ да те заколятъ, — отговорило момичето.

— Не плачи, миличка, всичко на добро ще се обърне, казало телето. Като ме заколятъ, поискай отъ бабата ти червата да ми омиешъ. Въ тѣхъ ще намѣришъ една сѣмка. Посади тая сѣмка въ градината и отъ нея ще порасте голѣма върба. Когато нѣщо ти потрѣбва, иди при върбата, поискай ѝ, — каквото речешъ, ще бжде.

Заклалъ дѣдо телето. Момичето помолило майка си:

— Дай, мамо, червата да ги омия.

— Разбира се, че ти ще ги миешъ! Кой други ще мие мръсни черва?

Момичето отишло на рѣката да мие чирвата, намѣрило въ тѣхъ една сѣмка и я посѣяло въ градината. На другия день сѣмката се прихванала и филизъ пустнала. Момичето го поливало и гледало, отъ вѣтъръ пазило. Израснала върба така хубава, така зелена и сѣнчеста, та всички се чудили. Подъ върбата кладенче се пробило и бистра като сълза вода бликнала.

Дошълъ голѣмъ празникъ. Бабата прѣмѣнила своята дъщеря, украсила я и я завела въ черкова, пѣкъ на дѣдовото момиче поржчала да накладе огъня, да помѣте, обѣдъ да приготви и на това отгорѣ на бабата риза да ушие. „Ако не направишъ това, жива нѣма да те оставя“.